

ועדה החקירה - 20.2.74

ישיבה צ"ח (כוקר)

מר בנימין פיינשטיין

- היו"ר אגרנט: מה שמך המלא?
- ב. פיינשטיין: בנימין פיינשטיין.
- היו"ר אגרנט: אתה מזהיר בהן צדק לומר את האמת?
- ב. פיינשטיין: כן.
- היו"ר אגרנט: אתה יודע שעדותך היא סודית והדיון הוא סודי?
- ב. פיינשטיין: כן.
- היו"ר אגרנט: תצביע לנו על כמה פרטים בקורות חיך. איפה נולדת, מתי נולדת, החינוך, הצבא.
- ב. פיינשטיין: נולדתי בשנת 1946 בארגנטינה. עליתי ארצה ב-1958. התחנכתי בארץ בכפר הנוער בן שמן, שם עשיתי בגרות. שירתתי בנח"ל. הייתי מרכז גרעין הנגב.
- לנדוי: מתי התגייסת לצבא?
- ב. פיינשטיין: בשנת 1964.

ישיבה צ"ח (בוקר)

כניסת פיינשטיין

השתחררתי בשנת 1966 שחרור מוקדם עקב האונה דרכים שהיחה

לאבא שלי. גרתי אז במושב ניר צבי ליד רמלה.

ב-6 הימים לחסתי בתשיבה 5 ליד סול כרם, ואחרי המלחמה

ב-1967 החלתי ללמוד באוניברסיטה העברית בפקולטה לחקלאות. אח הפקולטה

לחקלאות גמרתי השנה את התואר השני "א.מ.א."

יריין: מתי קיבלת "א.מ.א."?

ב. פיינשטיין: לפני 4 - 5 חודשים. עסהמלחמה זה אושר סופית.

אח הלימודים גמרתי לפני שנה, ואחה העבודה עצמה לפני

5 חודשים. הייתי באמצע הדפסת המאסטר בזמן המלחמה.

כעה אני גר ברחובות ואני נשוי ואב לשני ילדים. אני

כעה עובד בפיתוח והכנת חכניות לימודים בחקלאות במשרד החינוך, וכמורה

לביולוגיה ולכימיה בכיה הספר התיכון בקיבוץ בארי.

היו"ר אגרנט: אל אחת כמילואים?

ב. פיינשטיין: כן, אני כמילואים הייתי, אני טוראי עד עכשיו.

היו"ר אגרנט: מתי אחת גוייסת למלחמה הזאת?

ב. פיינשטיין: ב-23.9.73.

ישיבה צ"ח (כוקר)

בנימין פיינשטיין

היו"ר אגרנט: באיזו מסגרת?ב. פיינשטיין: בחטיבה הירושלמית, גרוד 68.היו"ר אגרנט: מה קרה, לאן נשלחת?ב. פיינשטיין: ירדנו לקו.ידין: תחת סגן אלוף ראובני?ב. פיינשטיין: כן.

ירדנו לאימונים על יד באלוזה, בצפון סיני. כיום שלישי
 ירדנו לקו מסע. אני ירדתי למוצב ליטוף בגיזרה הדרומית של האגם המר הקטן.

לסקוב: ב-26.9?ב. פיינשטיין: ב-25 • ב-26 כבר היה ערב חג.לסקוב: בקטע הדרומי ביותר של גרוד 68?ב. פיינשטיין: נכון. אנחנו היינו המוצב האחרון של הגרוד. שני מוצבים היו

האחרונים של המסייעה. אנחנו היינו תחת פיקוד של חטיבה 14,

אני לא זוכר את המספר, אבל הגרוד של המיחלה.

לפני כן רשמה ס.ט.

- 101 -

ועדת החקירה - 20.2.74

ר.כ.א.

ישיבה צ"ח (בקר)

הער: בניסיון פיושטיין

היו"ר אגרנט: אתם הייתם תחת פיקודו של?

פיושטיין: של הגדוד שהיה במיטלה, אני לא יודע את מספרו. אבל זו הטיבה 14.

היו"ר אגרנט: אתה פה פרסמת או נחת ראיון שפורסם ב"מעריב" על מה שקרה לכם בזמן המלחמה. זה ב-11 לפברואר, כן?

פיושטיין: את הראיון נחתי בסוף דצמבר.

היו"ר אגרנט: הראיון משקף נכונה את מה שקרה לך?

פיושטיין: לדעתי זה משקף. אנחנו עשינו תחקיר כיום שני שעבר, דרום הדברים הקשורים לצעדרים שפשוט לא יכולנו לפרסם אותם רוב הדברים היו פחות או יותר מהימנים.

י. ידין: השאלה היתה אם זה משקף את דבריך?

פיושטיין: כן בהחלט. אני לא הייתי אומר כמאה אסוז, אבל ג-99.

לצדו: קראת את הטייטה לפני הפרסום?

פיושטיין: את הטייטה הראשונית של העתונאי דרשתי לקרוא וגם הקלטתי את זה. את הטייטה של העתונאי לפני שהוא מסר את זה לעורך. אותם שלושה אחוזים שאינם מדוייקים הם רלוונטיים?

פיושטיין: אני חושב שזה משקף פחות או יותר את הדברים. יש הרכה דברים שהם לא נאמרו שהסרים, אבל מה שנאמר זה בהחלט רלוונטי.

היו"ר אגרנט: יש הרכה דברים שלא אמרת?

פיושטיין: לא הייתי אומר הרכה. אבל יש דברים שלא אמרתי.

היו"ר אגרנט: מדוע?

פיושטיין: המטרה של הראיון, של היוזמה הזו שלי ושל אחד מהאבות השכולים היתה קצת להוציא את הרוח הזו ששרתה, שדברו רק על מוצבים שלא נפלו. זה בעיקר פורסם כזמנו בעקבות מאמרים על המעוז שלא נפל, וקצין חינוך

ישיבה צ"ח (בקר)

הער: בנימין פינשטיין

פינשטיין:

ראשי שפרסם מאמרים על מוצבים שנפלו, חשבנו שמיין הדין שגם אחר מהמעודים של חטיבה ירושלמית קצת ידעו עליו, על הלחימה שהיתה בו.

היו"ר אגרנט: אתה היית במוצב החל מ-25 לחודש?

פינשטיין: כן. בצהריים, בערך כ-10 בבקר הגענו למוצב.

היו"ר אגרנט: והיו לכם אז חצפיות, בימים שלפני המלחמה?

פינשטיין: כן.

היו"ר אגרנט: מה ראיתם אז מהצר המצרי?

פינשטיין: אני במקרה הייתי חצפיתן קבוע. היו חסרים קצת סמלים

וכיון שאני הכרתי את המ"פ, הוא הטיל עלי, להיות חצפיתן

במקום הסמלים. אפשר לחלק את החצפיות לשני שלבים:

השלב הראשון זה היה בערך בארבעה, חמישה ימים ראשונים,

שלא היחה שום פעילות לא כעומק ולא בצד השני המצרי. הפעילות שכן היחה, היחה

בעיקר פעילות של סיום טל בניית רמפות מול התעלה.

ח. לסקוב: בנייה או שיקום?

פינשטיין: בנייה. אנחנו כאשר באנו הם סיימו ממש את הבנייה.

זה היה ממש בנייה.

זה היה סיום של בנייה אגאא שהתחילה של רמפות ירידה פתיחה

של ירידה למים. מדי כמה ק"מ בסוללה היחה ירידה לרמפות והיחה ירידה למים.

אפילו אצלנו 200 מ' דרומית למוצב היחה אחת הירידות האלה. הם קצת שיפצו אותה

מסביב.

היו"ר אגרנט: מה ירד?

פינשטיין: זו ירידה למים. על מנת שאפשר יהיה לרדת בקלות ולא דרך

הסוללה. כ-5 ימים לפני המלחמה, המצרים גייסו פתאום הרכה

מאר פועלים וסגרו את כל הירידות. הזאת, שזה פתח די גדול בסוללה, בשקי חול.

ישיבה צ"ח (בקר)

העד: בנימין פינשטיין

פינשטיין.

4 ימים לפני זה, בערך ביום שני בבקר?

ח. לסקוב:

5,4 ימים לפני זה, אני לא זוכר, ביום ראשון

פינשטיין:

הביאו את הפועלים.

זה היה בערך ב-30 לספטמבר?

היו"ר אברנט:

יום ראשון ב-30 לספטמבר. זהם סגרו את הירידה בשקי חול.

פינשטיין:

זה היה השלב הראשון. לא היתה שום פעילות מיוחדת. לא בקו

ולא בעומק יותר. האמה היא שגם לאחר מכן, ביומיים הראשונים, לא היתה פעילות

מיוחדת בקו הקדמי ביותר, כלומר, ב-500מ' ראשונים. בעיקר דיווחנו על תכונה

יותר גדולה יותר בפנים, עד כמה שיכולנו לראות. כפי שכבר ציינתי במאמר

אנחנו לא היתה לנו משקפת 120, וקבלנו אותה רק ביום רביעי. בהתאם מידע קצין

המודיעין של האוגדה.

כאשר אתה אומר 120, המשקפת הקודמת איזה היתה?

ח. לסקוב.

משקפת שדה של מפקד.

פינשטיין:

בערך 20ק"מ יכולתם לראות בה?

ח. לסקוב:

בהחלט לא. יכולנו לראות בטווח של 7-8מ' באופן ברור.

פינשטיין:

יותר יכולת לראות בצורת צלליות אבל לא בצורה צלולה.

אתה ישבת על המגדל?

לנדוי:

לא על המגדל הגבוה. היתה לי תצפית מצויינת מהסוצב, יכולתי

פינשטיין:

לראות למעשה מג'בל עאתקה אצ' דרום, וביום טוב כמעט עד

איסטמעליה.

מה התכונה שאתם ראייתם?

היו"ר אברנט:

התכונה, אז כאשר לא היתה לנו משקפת, התכונה התכטאה

פינשטיין:

בעיקר בלילה בחנועה רבה מאד של כלי-רכב שדווח למיסלה,

לחמ"ל של הפיסלה. חנועה שהתכטאה בעשרות כלי רכב שנעו פעם צפונה ופעם דרומה,

ישיבה צ"ח (בקר)

הער: כניסין פינשטיין

פינשטיין:

כמשך שעה, שעתיים, ולאחר שהביאו לנו את המשקפת התכונה החבטאה בשני סוגים; בעיקר בהבאת תחמושת, בכלל כאשר הביאו לנו את המשקפת, פתאום ראינו בדיוק מה עומד מולנו. קודם ראינו הרבה צלליות, אבל כאשר קבלנו את המשקפת שאפשר היה להבחין, שזה תותחים, טנקים וכל מה שקשור יותר, בקו האחורי יותר, 10 ק"מ וחלילה. בעיקר ראינו הכאת תחמושת, לפי צורת הארבעים. פשוט היו עוברות משאיות שלמות סמי-טריילרים כאלה בין הטנקים, בין התותחים, והיו מורידים ארבעים ארבעים. ראינו תרגולת של חיילים מצריים, עשו תרגילים של הסתערות על ג'בלאות, פיצוצים. היו הרבה מאד תדריכים, ראינו אותם מתאספים ליד התותחים, הדרכת כיחה והדרכת מחלקתית. פעם גם היה מעין מסדר כזה, אולי זו היתה פלוגה או מעל לזה, וזה היה כ-200-300 חיילים, ביופיים שלושה לפני המלחמה, היו כניסות של, או התקדמות לעבר הקו של תותחי נ.ט. (נגד מטוסים) וגם על זה דיברנו.

ח. לסקוב: כמה קנים ראינו בערך?

פינשטיין: מול המוצב כ-500מ' מאחור, עד שהצלחנו להבחין כזה, הם הכניסו את זה בלילה, וכל הזמן היו בשכיבה, לא ראינו אותם. אנחנו ראינו בין 6-10 קנים מול המוצב, אבל במרחקים רחוקים יותר, ראינו כניסה של כמיות יותר גדולה (קשה לי לקבוע כמות) וגם תותחי נ.ט. חדשים הביאו. אבל בעיקר הכל התרחש בקו אחורי יותר, מעמדה מק"מ ויותר לכיוון הצד המזרחי. האמת שממש על התעלה, עד יום שישי, על התעלה ממש, עד 500מ' מהתעלה, שום תכונה לא ראינו. החיילים ירדו ממש לקו המים. על הסוללה שום פעילות מיוחדת. מול המוצב שלנו עבדו פועלים, אם באזרחים, או סתם במדים פשוטים, עד ליום שישי, או יום חמישי יותר נכון. יום חמישי כערב.

ביום שישי למנות בקר, אני ישבתי בתצפית בשעה 1 בלילה

כאשר המ"פ גדי רשף, ז"ל, הגיע אלי לתצפית, והוא הודיע לי - שהוא קבל הוראה שיש אפשרות ל"שוכה יונים", שזו היתה סיסמה לפתיחה באש. הוא ביקש להעיר את האנשים

ישיבה צ"ח (בקר)

הער: בנימין פינשטיין

פינשטיין:

כמוצב על מנת שישנו מלובשים ועם נעליים, הוא יושב בחצופית עד 4.30. כאשר אני יושב למטה, מתחת למגדל, וצופה במשקפת הקטנה.

היו"ר אגרנט: הוא נשאר עד 4.30 אתה אומר?

פינשטיין: הוא נשאר עד 4.30 בבקר, כאשר הוא למעלה ואני למטה.

היתה רוח חזקה מאד באותו יום, והתצפית היתה קשה מאד.

אני המשכתי את התצפית יחד עם סמל המוצב, אלי בן-יעקב, מ-4.30 עד 6, ואז בפעם הראשונה ראינו תכונה מסויימת בקו ממש.

היו"ר אגרנט: באיזה שעה?

פינשטיין: בשעה 6, כאשר האיר השחר. היה ערפל די גדול. היו גם 2-3

יריות לכיוון האגם. היינו די במתח אני והסמל, היו 2-3

יריות, אבל הם לא היו בכיוון למוצב, אלא בכיוון לאגם, וכאשר אפשר היה לראות,

אחרי ההערפל נמוג, ראינו פעם ראשונה כוונות ממש בקו הראשון. החיילים הסתובבו

עם כובעי פלדה, עם השחפצים שלהם הארוכים, הורגשה ממש תכונה, אם כי עוד ירדו

לעבוד ליד המים, ראינו שיפור עמדות. ראינו כיום שישי בבקר, שהם כל הזמן מכוונים

אלינו מין קנים פחיסקופיים, כאלה שהם עושים תצפיות. כיום המלחמה התבר, שאלה

עמדות של צלפים. מעבר לרמפות העלו כל מיני קנים שיכלו לכונן אלינו, חשבונו

שאלה הם תצפיות. ובכלל היתה תכונה ביום חמישי וגם ביום שישי, של ביקורי קצינים

ממש כמוצבים הקדמיים. זה בעיקר התבטא ביום שישי, היו ביקורי קצינים רבים מאד,

כמה עשרות קצינים במשך היום בקרו ממש כמוצבים הקדמיים, כאשר הם מראים כיריים,

במסלול לכיוון, בעיקר לצפון המוצב, לכיוון אגם המר הקטן. ומכיוון שכבר היתה לנו

המשקפת הגדולה, אפשר היה להבחין אצטאאאאאא שהיו שם קצינים די גבוהים, היה קשה מאד לו

להבחין איזה דרגות, אבל לפי כל הסימנים שהיו לנו היו שם לפחות מסגן-אלוף ועד

אלוף משנה. אצא גם לפי הצורה שהם קבלו אותם. זה התבטא בעוד דבר, וזה גם רשום

5614

ר.ב.א.

-110-106 -

ועדה החקירה - 20.2.74

ישיבה צ"ח (בקר)

הער. בנימים פינשטיין

פינשטיין:

בחצפיות - שבקרר קציני, שאנחנו חשבנו, לפי התיאורים שנחנו לנו, שהם קציני קומנדו. זה היה ביום שישי.

היו"ר אגרנט: כולם היו קציני קומנדו?

פינשטיין: לא. בין הקצינים שהיו הכחצו בכמה קציני קומנדו.

כאוחו לילה של יום שישי לפנות בקר, במשך שעה אחת ספרנו

עשרות משאיות.

היו"ר אגרנט: זה היה בין ה-4 וה-5 לתורש?

פינשטיין: אני מדבר על הלילה שבין יום ה' ו-ו' לפנות בקר.

המ"פ ביקש מאתנו לספור ולרווח, לפי האורות, את

כל כלי הרכב שעוברים ולרווח כל רבע שעה, חצי שעה למיטלה. ודיווחנו, אני

חושב, על עשרות כלי רכב שעברו גם צפון דרום וגם דרום צפון.

המשך דבריו רשמה א.א.

5615

לא היה להם כיוון מוגדר. נסעו כל הלילה, ממש עד הבוקר. שמענו גם רעש של רכבות שעוברות מצפון לדרום וגם מדרום לצפון, כי מערך 8 ק"מ בחוף השטח המצרי הייתה מסילת כרזל שלהם.

הכוונות שלהם בקו הראשון ממש על קו המים ירדה קצת ביום שבת. חיילים התחילו להסחוב בלי כובעי פלדה והשחפצים שלהם. לעומת זה הדבר המעניין היה, שכ-500 מטר בחוף השטח המצרי, בעיקר במקום שנמצאים תוחחי הנ"מ, חיילים היו מהבוקר על יד תוחחי הנ"מ, ישבו עם כובעי פלדה על הראש, כאילו הם עושים תרגיל או משהו דומה. ~~לש+הא+~~

בשבת בבוקר עברו פעמיים מטוסים שלנו בטיסה צילום, אבל לא ראינו התרוממות. לכחות תוחחי הנ"מ לא הרימו את קניהם. הטילים שהיו רחוקים יותר כן הרימו קנים גם כאשר עברו מטוסי הצילום.

ידין. כמה אנשים הייתם?

ב. פיינשטיין: 22 עם הגשש הבדואי.

זה היה פחות או יותר מה שדיווחנו. דיווחנו בניקר בשלושה החומים: המון ביקורי קצינים, נוספו מדי פעם כלים חדשים בעומק, בעיקר תוחחים, תוחחי נ"מ, בשבת נוספו גם טילים, שאני בהחלט לא יכולתי לדעת ועד היום אני לא יודע בדיוק מהם. בשבת בעשר בבוקר מאחרי הרמפות נוספו גם טילים, שסמל המודיעין שהיה אתנו כחצפית שכנה טען/ שאלה הם טילי מודיעין... (?). אני לא יודע איזה טילים היו אלה, 6 במספר.

לסקובי. הכחנתם כציוד צליחה, ציוד גיטור?

ב. פיינשטיין. אני לא הכחנתי, גם המ"פ שלנו לא הכחין.

ביום רביעי בצהריים הביאו לנו את המשקפת, כפי שסיפרתי, ובא אלינו קצין המודיעין של האוגדה. אני מוכרח לציין שגם הם שאלו אחד את השני, שאלו את קצין ^{המבצעים} ~~המבצעים~~ של האוגדה, וקצין המבצעים הוא טוב, ושאלו גם את המ"פ שלנו, לא ~~לש+הא+~~ יכלו להכחין בשינוי מהותי בקו. הם שאלו את המ"פ שלנו, והוא כמובן ענה שבזמן הקצר שהוא נמצא בקו ~~לש~~ הוא לא יכול להרגיש שיש באמת שינוי

חד, יש איזה שהיא תכונה, אבל הוא לא יכול להרגיש בשינוי חד בשטח המצרי.
בעיקר מכני שלא הכחנו בשינויים שהיו בעומק, אלא רק בשינויים שהיו על קו
המים.

לנדרי: זה ^{ביחס} ~~שחזר~~ לשבת?

ב. פיינשטיין: לא, זה ביחס לשאלה שהשופט שאל בקשר לכל השכוע שקדם.

היו"ר אגרנט: אני מכין שבגלל העובדה שהיתה לכם משקפת קטנה יכולתם

לראות פחות או יותר רק בקו הקדמי וקצה אחרי זה, ובגלל

זה לא הרגשתי שינוי מהותי.

ב. פיינשטיין: בעומק.

היו"ר אגרנט: לא הרגשתי שינוי מהותי בחלק הקדמי. אחר כך כשקיבלתם את

המשקפת התחלתם לראות מה נעשה בעומק, ושם הרגשתי כבר

~~מזדקנות~~ בחנועות כלי רכב וכו'.

ב. פיינשטיין: נכון.

היו"ר אגרנט: מה היה המצב במוצב לפני המלחמה - חסרו לכם איזה דברים?

ב. פיינשטיין: יש לציין שאנחנו הגענו לקו באופן פסוזה מאד.

זה המילואים החמישי שלי בחטיבה הירושלמית. היה לנו בסך

הכל יום אחד לאימונים, למעשה לא התאמנו, כי כאותו יום חילקו אותנו למוצבים

וזה היה בעיקר עניין מינהלי. פה ושם התאמנו על-יבש, כפי שזה נקרא. כשקיבלנו

את המוצב, המ"פ והמ"ס שהיו צריכים לקבל את המוצב למעשה לא הספיקו לקבל

חדרין לא מודיעיני ושום חדרין ממשי על הגיזרה שמולנו.

לסקוב: תיק מודיעין היה לכם? פנורמה?

ב. פיינשטיין: היה תיק מודיעין. לא רק פנורמה, הכל. תיק המודיעין

היה שלם.

המ"פ לא החכוון זה שלא יכול היה להבחין בדברים שהיו

רשומים בתיק הפנורמה, אלא הוא היה מעוניין לדעת מה עלול להתרחש או מה

המודיעין חושב על התרחשויות שעלולות להיות אם ינסו להפגוז אותנו או לפשוט

5617

עלינו, מאיזה כיוונים זה צפוי, מה סדר גודל הכוחות שהיו פולנו, ואלה דברים שלא רשומים בחיק פנורמה. הגיע כתחילה קצין מודיעין, כנראה של הגדוד. בהתחלה איזה סמל מודיעין, שבקושי התמצא כמה שהולך ממול.

היו"ר אגרנט: מתי הגיע?

כ. פיינשטיין: באחד הימים הראשונים, עוד לפני ראש השנה, או אולי בראש השנה.

לאחר מכן הגיע סגן-מישנה מקציני המודיעין של האוגדה, ולמעשה

קצין המודיעין של האוגדה עצמו הגיע ביום רביעי. אני זוכר שאחרי שהוא הלך אמר המ"פ, שסוף סוף הוא יודע מה יש לפנינו, בסך הכל הוא מתחיל להכיר את השטח. זה היה 10 ימים אחרי שנכנסנו למצוב.

לסקוב: הסגל שעזב את המוצב לא סיפר לכם את כל הדברים האלה?

כ. פיינשטיין: לא בוודאי לא סיפר. לפי מה שהמ"פ סיפר בהזדמנויות שונות,

הרי שהם הגיעו למוצב ביום שני בשעות הערב, וביום שלישי

כאח עשרה כבר עזבו. ביום שלישי כבוקר עשו סיור בוקר לאורך האגס, כך שלמעשה אי אפשר היה למסור הרכה. נוסף לזה המ"פ שלנו טען, שהידיעות של הקצין הקודם לדעתו לא היו מספיקות.

לסקוב: הצופה לא ישב ~~הצופה~~ בחפיכה עם צופה?

כ. פיינשטיין: לא, כהחלט לא ישבו בחפיפה הצופים. אמרתי שחפיפה נעשתה רק

עם המ"פ וסמל המוצב. סמל המוצב בקשר לעניינים מינהליים, חתימות,

והמ"פ על הצד המיבצעי.

ידין: איך היה מצב המוצב מבחינת האחזקה?

כ. פיינשטיין: זו פעם ראשונה שירדתי לתעלה. לדעתנו, המוצב היה מוזנח ביותר.

שקי החול היו קרועים לאורך כל התעלות, בעיקר בגלל שחבר'ה

הולכים על שקי החול. המ"פ שלנו היה קפדן מאד, הוא אמר עלינו ללכת על שקי החול.

אבל עובדה שהיו קרועים. לא היו כמעט שקי חול מעבר לשטח הכסיסי של העמדות, זאת אומרת

ממך ~~ה~~ הביצורים לא היה קו שקי חול שיגנו על האגפים של העמדה. הנושא של שקי החול

היה מאד מעניין, כי מרגע שהגענו למוצב ~~ה~~, מערב ראש השנה המ"פ ביקש

שישלחו שקי חול, וכמובן ששקי החול לא הגיעו עד המלחמה.

הרכב במוצב היה בלתי תקין לחלוטין, הזחל"ם שבמוצב היה בלתי

תקין לחלוטין. כל שני וחמישי היה תקלה בזחל"ם. עד כמה שידוע לי, החליפו לנו פעמיים את הזחל"ם במשך 10 ימים אלה, כאשר בכל פעם נוחנים זחל"ם פחות טוב או גם כן מקולקל. יותר מזה, ביום שני בשבוע, כ-1 באוקטובר, יצאנו למיתלה לטיפול. במקרה הייתי מלווה של הזחל"ם. אני מוכרח לציין את זה, כי זה מסש פשע שכל הזחל"מים של הגיזרה, הזחל"מים של מוצב מפצה, ליסוף וכוצר, שהם רוב מרכיבי הגיזרה הרומית, היו במיתלה משעות הבוקר ועד שמונה בערב. במשך כל היום סירטרו אותנו יותר גרוע מאשר במסך אזרחי כלך-ושוב, כן מתקנים, לא מתקנים. בינתיים כמוצבים אין זחל"מים. רק בשמונה בערב באותו יום, 1 באוקטובר, חזרנו שלושה הזחל"מים ביחד בערב למוצב, כאשר המוצב של בוצר - מוצב שכן לנו - נשאר בליסוף.

מצב הדלק - עוד דוגמה של אספקה שלא הגיעה. היו רגעים שמוצב נשארנו עם ג'ריקן דלק, והזחל"ם הגיעממש עם סיפוף אחרונות למיתלה, ולפעמים גם נתקע בדרך. דבר נוסף, את המטקפת כבר ציינתי קודם.

לסקוב: מה היה המצב בתחמושת, מזון חירום, עזרה ראשונה?

ב. פיינשטיין: בעזרה ראשונה אני לא מתמצא, הרופא יודע זאת טוב ממני.

אבל מה שקשור במזון חירום, בעיקר מים חירום, היה ממש סקנדל.

כנראה לא החליפו את המים חודשים. זה התבטא כריח נורא של המים. היו במוצב עשרות אם לא יותר מזה ג'ריקנים של מים לחירום, אנתנו התחלנו בהחלפת המים. למעשה כל מחזור שנכנס צריך להחליף את המים. מצב התחמושת בעמדות היה לפי החקן, לפי הרשום בחקנים. לא חסרה תחמושת.

לסקוב: רימונים?

ב. פיינשטיין: לפי החקן. לפחות בעמדות שאני הייתי בהן, עמדות צפוניות

ועמדות בפרונות לכיוון התעלה.

לסקוב: הנשק היה תקין כולו?

ב. פיינשטיין: כן. ~~כל המוצבים~~ אני מוכרח לציין שכל מה שהיה קשור

במ"פ ושאר הציוד היה לעשות, למשל ניסוי כלים, לא עשינו

לפני הירידה לקו, מפני שהירידה היתה חפוזה, אבל המ"פ הצליח לעשות, במידה מסוימת על ידי כך שעזב את המוצב לחצי שעה גם חצי מהאנשים, הצליח לארגן ניסוי כלים. הנטק היה תקין בסך הכל. היו קנים רזרביים לכל המ"גים, אבל לא היו די בזוקות, לא היו מגים בכל עמדה. היו 6 - 7 מ"גים, אבל אחד מהם היה תמיד כמוצב תצפית שכן, כך שלא היו מלגים בכל עמדה.

היחס של הגדוד במיתלה לכל הכעיה של תחלופה של ציוד קרוע,

מביגוד ועד דלק ועד למזון, הן בגלל החגים והן מפני שאריכים היו להתחלף ב-7 בדצמבר(?) כל החטיבה היתה צריכה להתחלף, היחס היה ממש נוראי. כל דבר שביקשנו. חכו עוד יומיים שלושה, מתחלטים וחקבלו. כל זמן שהם היו שם ועד המלחמה למעשה כמעט לא קיבלנו דברים ממשיים.

גם כח האדם היה ממש על גבול היכולת. אי אפשר היה להוציא

אנשים לחופש. כל הבקשות לכח אדם נוסף לא הועילו, כי פשוט לא הביאו אנשים.

עד כדי כך שארבעה ימים לפני המלחמה הביאו בחור שהוא בסך הכל אפסנאי

כמטלא טקום טל חייל רגיל, על מנת שיוכל לצאת לחופשה.

אחרי כן בנס

העד: בנימין פיינשטיין

הגדרות היו כהרבה מאד מקומות לא במצב תקין. הקונצרטינות

לא היו קטורות טוב לעמודים. עם ההפגשה הראשונה - כאשר יצאנו לאחר מכן עם
גמר הפשיטה הראשונה של המצרים - ראינו שאין כמעט קונצרטינה אחת שעומדת על
מקומה.

אנחנו עשינו שם חרגילי כוננות כל הזמן, וחרגלו
אוחנו בסחיבת פצועים, והחוצאה של סחיבת הפצועים היחה שנפצעו חברים במוצב.
אני עצמי נפצעתי ביד וקיבלתי זריקת סטנוס באותו/ יום שני שנסעתי למיחלה בגלל
הכרזלים המחודדים והכנזיה הצרה מידי של העלות הקשר בין העמדות, דבר שהפריע
גם אח"כ בזמן המלחמה, כאשר היה צריך לשאת את הפצועים מהעלות לכיוון הכונקר.

לפני הכניסה למעוז לא קיבלתם זריקת סטנוס? לסקוב:

פיינשטיין: לא.

עשינו גם חרגילי אב"ך, חרגילי בגזים, אני על כל
פנים עשיחי חרגיל בגזים ביום ששי ערב יום כיפור או ביום חמישי, על כל פנים
יומיים או שלושה לפני המלחמה. הם באו כפעם הראשונה, ומכיון שיש הרבה חיילים
לא הצלחנו לקבל את התדרוך.

ב-5 לאוקטובר, ביום ששי, כשקבלתם את ההוראה על לסקוב:

מצב הכוננות היה איזה פרט גוסף איך אתם צריכים

להתנהג?

על פרט איך אנחנו צריכים להתנהג כמוצב אתה פיינשטיין:

שואל? (לסקוב: כן, עם המקודה הזאת.)

זה היה סך היום הראשון. כיום הראשון כשהגענו

לקו הביע אלינו ב-12.00 סגן אלוף שהיה המג"ד של המיחלה, עמנו שמו, גרמא
לי מג"ד 52, והוא הסכים לנו בדיוק את כל אפשרויות הכוננות, איך צריך לשמור
ואיך צריך לשמור ביום, מה צריך לעסוק, מה צריכים לעשות כל החיילים בלי יוצא

הער: בניסין פיינשטיין

מן הכלל, והוא פירט את כל החפידים, היכן עומדות הפלוגות אשר יבואו לעזרתנו במקרה של חגיפה, מה הם צריכים לעשות, איך צריך לסמן לסנקים, הדלקת הלפידים בצידו המוצב, מהם סדרי הכניסה לעמדות, וכפי שאמרתי - מבחינה זו היינו באמת מוצב מיוחד. והמ"פ שלנו, ערב ערב, יום יום, ביצענו הרגילי הכירה כאילו. נוסף לזה לפני המלחמה, עוד לפני כניסתנו למוצב, אנו שני הרגילי הכירה עם סנקים, אחד היה ערב ראש השנה, ביום שנכנסנו למוצב, כי לא רצו לעשות את זה בראש השנה, ועשו את זה נדמה לי ביום שלישי בערב כשנכנסנו למוצב, ועוד הרגילי הכירה עשו ביום חמישי, יומיים לפני המלחמה. ואז ביצענו את כל הכוננות שצריך לעשות, כלומר, הכניסה לעמדות וכל מה שקשור לכוננות רגילה.

לגו במפורש

מה שלא נאמר בכוננות, לא נאמר/שש חשש למלחמה.

להיפך אפילו, הסמלים, סמלי המבצעים שהיו במיתלה וסמלי המודיעין שהיו איתנו, הסדירים, וגם הקשר שהיה 20 חודש במוצב, אמרו לגו שזה דבר שחוזר על עצמו, כל הכוננויות האלה, ואין מה לדאוג. למעשה הכוננות לא התחילה ביום ששי - אולי לא הובנתי נכון - ביום ששי הודיעו על "שובך יונים" או על כוננות ג'. הכוננות היתה או מיום שני או מיום שלישי. חבר'ה אמנם אמנם קישרו את זה לביקורו של גורודיש בקו, אבל זה גם לא מתקבל על הדעת. כי בשביל ביקור של גורודיש לא צריך להעמיד עוד שומר בעמדת נ"מ בלילה ועוד שומר בעמדת נ"מ ביום, והיו ארבע עמדות נ"מ, שלוש עמדות נ"מ ואחת תצפית ביום, ו-2 עמדות נ"מ ותצפית בלילה. כך שהכוננות עצמה היתה מיום שני או שלישי אבל לא הורגש שעלולה לפרוץ מלחמה. גם ההתיחסות של סמלי המודיעין והמבצעים אלינו בתור חיילים ותצפיתנים היתה כזאת שהם אינם מאמינים בכך. היום אנחנו יודעים שכל זה הועבר הלאה, אבל כנראה שהם לא רצו לתאמתן במה שמרחש. כי כל ידיעה שלנו על סנק נוסף שנכנס לקו או על תותחיים שראינו או על טילים היו מקבלים כאלף שאלות "אתה בטוח שראית?" "אולי לא ראית טוב?" "אם ראית - איך אתה מזהה סנק כזה ואיך אתה מזהה אם כן קצין או קצין?" ושאלות דומות, קנטרניות, שהוציאו קצת את החשק לרווח הלאה.

הערות בנימין פיינשטיין

מתי התחלה להרגיש את זה?

לסקוב:

אני אישית התחלתי להרגיש שעלול להיות משהו כבר
ביום ששי לפני בוקר.

פיינשטיין:

אבל לפני כן לא הרגשתי?

לסקוב:

היתה כוונות, אבל כשכאנו לקו אז הקצינים והסמלים,
אלה שלא ירדו לחפיפה, בכלוזה, קיבלו הרצאה של קצין

פיינשטיין:

המודיעין של ~~הממשלה~~ האוגדה, שלאחר מכן נפל בשבי גם כן, סג"ם. והוא תאר
לנו כל מה שיש בצד המצרי, את הארמיות וכל מה שיש שם. ואנחנו, חבר'ה שלא
היו אף פעם בחעלה, ממש קיבלנו זעזוע - "איך שולחים גדוד/כזה של מילואים,
לעמוד, אפילו בימי שלום, מול כל הכוח הזה?" וכשכאנו לקו ראינו את הכוח הזה.
ולא היתה בעיה לכוח המצרי להוריד את רשתות ההסוואה ולפתוח במלחמה גם בלי
הגבורה וגם בלי תוספת של תחמושת.

אחרי 3 - 4 ימים של רגיעה אתה רואה את הפעילות

השיגרתית שלהם ולא היה שום חשש, אז מה ושם הכניסו איזה סנק או כמה סנקים
או כמה נ"ם נכנסו לקו, אבל לא היתה הרגשה שהולכת להיות מלחמה. אפילו הס"פ

שהוא מכחינה זו היה מאד מאד חששן וציינתי את הדבר הזה בכתבה, קראו לו
"הנודניק של הגיזרה", בגלל הדרישות ובגלל זה שיום יום הוא היה עולה לתצפית
והיה דורש שיחנו לו הכהרה מה קורה בצד השני.

הרגשה לא נעימה היתה ביום ששי כאשר פתאום בבוקר

אתה רואה חיילים, ממש על קו המים, כבר עם קובעי פלדה.

אבל האמת היא שהפתח ירד ביום שבת. אישרו לנו לצאת

לסיוך בוקר, 7 אנשים לאורך האגם המר, עם מג אחד, 2 עוזים ורומט (?).

סיוך פטרול או סתם סיוך?

ידין:

העד: בנימין פיינשטיין

פיינשטיין:

סיור פטרול שהיו דו-יומי, כלומר, יום כן ויום לא,
סיור נוכחות לאורך האגס לגילוי מוקשים, ולא הכחנו

אז בשום דבר.

היה ביום ששי בחור מעמדה השער, שלאחר מכן נהרג,
העיר את המ"מ באמצע הלילה, כשהמ"פ היה כבר ער, וטען שהוא רואה דמויות לכיוון
סיני, בצד המזרחי שלנו. אנחנו למחרת, ביום ששי בבקר, בזמן הסיור בדקנו את
הדבר וכאמתי ראינו עקבות. לא הצלחנו לראות אם אלה היו מצרים שנכנסו או מי זה
היה. היום, כדיעבד, אפשר לקשור את זה במידה מסויימת ולומר שהיו אלה תצפיות
או נסיון לכרוק את הדרכים או משהו דומה.

לסקוב:

היו שנים שעברו ונתפסו.

פיינשטיין:

כאזור ליסוף אני לא זוכר דבר כזה. בכל אופן אנחנו
דיווחנו על זה גם כן, אבל זה כנראה לא היה רציני.
לפי דעתי מה שהם רצו - השטח ההוא שהיה השטח הצפוני של המוצב היה מאד ממוקש,
והם לא הקפו שום בכלל, ויכול להיות שזה מה שהם רצו לכרוק, אולי אפשר לפרוץ
מהצד ההוא, כי מהשטח ההוא היה יותר קל להכנס למוצב.

ידין:

כשבת לא קיבלתם החראה נוספת?

פיינשטיין:

לא.

ידין:

בכלל.

פיינשטיין:

לא, רק עם פרוץ הקרבות.

ידין:

עד לפרוץ הקרב שום הודעה לא קיבלתם.

פיינשטיין:

הכווננו נמשכה, אני לא קיבלתי. יכול להיות שהמ"פ
קיבל ולא העביר לנו, אבל קשה להאמין בזה. העובדה

הערד: בנימין פיינשטיין

היא שיצאנו לסיור די מאוחר בגלל זה שהיתה כוננות ושאלו אם להוציא את הסיור או לא. הסיור בכלל היה דו-יומי, כלומר, אחת ליומיים. ואנחנו הוצאנו סיור גם ביום ששי וגם ביום שבת. חזרנו מהסיור בסביבות השעה 11.00 בבוקר, אכלנו עד השעה 12.00.

יריין: חזרתם מרצונכם הטוב או קיבלתם הוראה?

פיינשטיין: גמרנו את הסיור וחזרנו.

יריין: לא קיבלתם הוראה מיוחדת לחזור?

פיינשטיין: לא, מאה אחוז - לא. אני השתתפתי אישית בסיור. גמרנו את הסיור וחזרנו למוצב. גם אי אפשר היה לחזור באמצע. הסיור החחיל כ-12 ק"מ צפונית, באגם המר, מהמוצב ונגמר במוצב. ואתם ודאי מכירים את השטח. יש גם שתי מוקשים זרק בכמה מקומות היו כניסות ויציאות. וגם אם היו מודיעים לנו לחזור היינו צריכים ללכת עד הכניסה האחרונה, שהיא הכניסה על יד המוצב, ששם היה פתח בין המוקשים ושם יכולנו לעבור. גמרנו בסביבות 11.45, כי אני עוד עליתי להצפית ב-11.30, אחרי הסיור. ואני אומר במפורש, שחוץ ממה שדיווחנו קודם על אותם חיילים שישבו ליד הנ"מ עם קובעי הפלדה עם הסילים האלה או דמויי הסילים שהכניסו לקן לא ראיתי שום דבר מיוחד. הכל היה מכוסה עם ברזנטים כמו תמיד, מאחורנית הכל נראה שקט ושלום כמו תמיד. הייתי בהצפית עד שעה 1.00 בצהרים ואז החליף אותי אחד הסמלים של המוצב.

אח ההוראה בדבר כוננות ספיגה, להכנס לבונקר,

קיבלנו בין 1.30 ל-2.00, אני לא זוכר בדיוק באיזה שעה.

יריין: זאת אומרת, עד אז לא קיבלתם שום הוראה נוספת על

מה שקיבלתם ביום ששי בבוקר בקשר ל"שובך יוניס".

5625

-126-130-

בס

ועדת החקירה - 20.2.74
ישיבה צ"ח - בוקר

הער: בנוסמין פיינשטיין

היתה הכוונות שהיתה למעשה מיום שני - שלישי, מבחינת
המוצב זה לא שינה הרבה, כי הכניסה לכוונותשם היתה

פיינשטיין:

מיידית.

אני מבין, אבל אני פשוט רוצה לדעת עם קיבלתם
הודעה נוספת.

ירי:

לא, עד כמה שלי ידוע.

פיינשטיין:

ביחס לתאור המלחמה זה סיפרת כאן (כמיסמן), ועכשיו
אחה אישרת את הדברים האלה כנכונים, ואני הכנסתי

התקציב היו"ר אגרנט:

חלק מהערות שלך בפנינו, ואין טעם שתחזור. אבל אם אתה רוצה להוסיף איזה
דברים שאינם כאן - אחה יכול לעשות זאת.

כן, אני רוצה להוסיף משהו, בעיקר בקשר להרגולת.

פיינשטיין:

התרגולת שלנו היתה שאם התחלת ההפגזה הטנקים שצריכים

לבוא, פלוגת הטנקים שצריכה היתה לבוא לעזרתנו היתה צריכה להתקרב למוצב.

בכל אופן בשעה 3.00, כאשר היתה פשיטה, וזה יש גם בכחכה, ועש שעה 5.00, כמעט

6.00 בערב, אנחנו במוצב לא הרגשנו שום סיוע של הטנקים. עד שהצלחנו להדוף

את הפשיטה לא הרגשנו כל סיוע של הטנקים.

אח"כ רשמה מט

לפני כן רשם במ
מס

- 131 -

ועדת החקירה - 20.2.74

ישובה צ"ח (בוקר)

בנימין פיינשטיין

לא ראינו שום יורים ממש על האנשים שפושטים על המוצב, כפי שצריך היה להיות.

לסקוב: לא שמעתם אותם בפעילות בסביבתם?

ב. פיינשטיין: לא. לא שמענו אותם בפעילות בסביבתם.

לנרוי: אתם הייתם צריכים לקבל מחלקה של סנקים, 2 או 3?

ב. פיינשטיין: אני חושב ש-3. למעשה מחלקה סחוך פלוגה. כי מחלקה עוזרת

למוצב. שתי מחלקות מתפרקות בעמדות שמסביב. אנחנו בכל אופן

בזמן הורענו, אילולא היו סנקים, או אילולא האש היעילה של הסנקים בצד

הדרומי של המוצב, הם לא יכלו לפשוט במשך שעה וחצי ב-2 - 3 גלים, כפי

לפי טענתם שמתואר בכחכה. הסנקים/עמדו צפונית למוצב, אבל צפונית למוצב לא היינו

צריכים אותם, כי צפונית למוצב/תה הגן על כל האגף הצפוני של המוצב.

עוד דבר שהודגש בכחכה, ואני רוצה להרגיש אותו, זה ענין הפינוי. ביקשנו

פינוי פעמיים. פעם ראשונה אחרי שמפקד המוצב מסר לי את הפיקוד בשעה

5 - 6 בערב, אחרי שכל המפקדים נהרגו או נפצעו.

היו"ר אגרנט: פעם ראשונה ביקשתם פ נוי?

ישיבה צ"ח (בוקר)

בנימין פיינשטיין

ב. פיינשטיין: למעשה ביקשנו חגבורת או שיפנו אותנו, בשעה 5 - 6 בערב.
בערך ב-6 עם רדת החשכה.

היו"ר אגרנט: זה ביום הראשון?

ב. פיינשטיין: כן, בודאי.

בערב מאוחר יותר, כאשר הסנקים פינו את הפצועים שלנו, הצעתי
למפקד הסנקים שאנחנו נצא, כל אנשי המוצב שנשארו, עם הזחל"ם, כי הזחל"ם
היה תקין, באותו יום הוא פילא דלק, והיה לו 200 ליטר דלק.

לסקוב: תזכור את השעה שהשיחה הזאת התקיימה.

ב. פיינשטיין: כשסנקים באו לפנות. השיחה השניה הייתה בין 10 ל-12 בלילה.
זה היה לפני 12, כי אני שמעתי חדשות בשעה 12 וכבר לא הייתה
במוצב. זה היה ב-11.30 ואולי לפני זה.

הסכרתי למ"מ, הצעתי לו חכנית כזאת. אמרתי לו שהאנשים
לא יכולים להלחם כי הם כהלים במוצב.

היו"ר אגרנט: סחי נפצע המפקד?

ב. פיינשטיין: כל הפצועים נפצעו בזמן הפשיטה. היו לנו 6 הרוגים
ו-3 פצועים, ביניהם מפקד המוצב, הסגן שלו, אסמל המוצב
ושני אסמלים נוספים. ועוד 3 טוראים.

ישיבה צ"ח (בוקר)

כניסין פיינשטיין

אלי בן-יעקב?

נכנצאל:ב. פיינשטיין: סמל המוצב היה אלי בן-יעקב.

המפקד גרי מסר לי את הפיקוד, ואז ביקשתי בפעם הראשונה. בפעם השניה הצעתי לאוחז מ"מ * לפנות את המוצב, ויכול להיות שהפתי פקודה בזה שאמתי שלא נשאל את המפונים עלינו. הוא לא היה מוכן וביקש אישור מהמג"ד שלו או מהמח"ט. לא ציודע בדיוק. כבר אז היחה פלוגה שסימנה כקשר היה "כחיר" שאיחה שיזכת לחטיבה 401. מפקד הגדוד, אם אינני טועה, זה דוד שובל. ובמפורש אמרו לנו ש- אני הגזמתי קצה במצב, אמרתי שאנחנו ששה חיילים עד שבעה במוצב שיכולים להיות בחוץ, זאת היחה האמת. והודיעו לנו שאין טעם לפנות, ש-6 חיילים מספיקים, וישאירו לנו באגפים של המוצב שני טנקים שיגנו על המוצב. זה היה ביום שבת כלילה. תגבורה למעשה זה אחד הדברים שרציתי להכחיר

היו"ר אגרנט: זה היה בפעם השניה או בפעם הראשונה?

ב. פיינשטיין: זה היה בפעם השניה. גם הודענו למפקד המיחלה, כי עוד היינו חחח פיקודו, זה היה בשעה 5 - 6 בערב. הודענו למפקד שאין לנו לא קודקודים לא קודקודי משנה ולא קודקודי משנה משנה, ויש לנו רק חיילים. אנחנו מבקשים תגבורה מיידית או לפנות את המוצב, כי היה חשש מאד חזק שהמצרים ינסו לתקוף מחדש. המצרים לא נסוגו אחרי הפשיטות בכיוון החעלה, אלא - כפי שמצויין במאמר - נסעו בעיקר דרומה ולהרוך סיני.

הגיעו הטנקים האלה? הבטיחו לכם טנקים, אתה אומר.

ירי:

ישיבה צ"ח (בוקר)

בנימין פיינשטיין

ב. פיינשטיין: לא.היו"ר אגרנט: מה היתה חוצאת השיחה הזאת? הכטיחו לכם?

ב. פיינשטיין: לא. הכטיחו שחגבורת תגיע, החגבורת לא הגיעה עד שנשכינו.
כפעם הראשונה זה היה בערב ב-6 - 7. כפעם השניה נסארו
הסנקים עד שעה 2 - 3 כלילה.

היו"ר אגרנט: אני רוצה לברר, מה היה כפעם הראשונה?

ב. פיינשטיין: כפעם הראשונה ביקשנו או תגבורת או פינוי. הכטיחו שחגבורת
תגיע או שינסו לשלוח חגבורת. כמובן שחגבורת לא הגיעה. לא
הגיעה שום חגבורת, עד שנשכינו למחרת.

היו"ר אגרנט: כפעם השניה?

ב. פיינשטיין: כפעם השניה השאירו שני סנקים כמוצב שהיו לטובתנו עד
שעה 2 - 3 כלילה. הם עשו פעולה מסמא יפה. אבל ב-2 - 3 כלילה
הם קיבלו הוראה לרדת דרוסה, ונסארנו למעשה בלי סנקים. לפחות בלי סנקים מסביב
למוצב.

היו"ר אגרנט: אתה ביקשת מהס"מ לקחת את הפצועים?

ועדת החקירה - 20.2.74 - 135 - מט
 ישיבה צ"ח (בוקר)
 בנימין פיינשטיין

ב. פיינשטיין: כן, הם לקחו את הפצועים.

היו"ר אגרנט: כשהלכו דרוסה, הם לקחו את הפצועים?

ב. פיינשטיין: לא, הם לקחו את הפצועים בשעה 12 בלילה. הפצועים

פוננו למיהלה. הם פוננו בטנק אחד. ומתוך הפלוגה

נשאר שני טנקים לעזור למוצב על מנת למנוע פלישה או פשיטה נוספת על

המוצב. הטנקים האלה, שני הטנקים האלה שנשאר לטובת המוצב, עזבו

את סביבות המוצב בסביבות השעה 2 - 3 בלילה.

עוד נקודה שאני רוצה לציין, זה מה שהיה בקשר

שם היה חסר פיקוד, קיפת חסר אנשים. למעשה מיום ראשון בבוקר, לא נחנן

לדבר אגאג. בקשר.

ידין: בבוקר המלחמה?

ב. פיינשטיין: כיום השני של המלחמה, ב-7.10. מי שיודע ומכין

מה זה לדבר בקשר. פשוט לא החייחסו אלינו. נסינו

לדבר ברשח, לא נחנן לנו להכנס החשובה היתה תמיד: אנחנו יודעים מה

מצבכם. סוף. לפעמים אמרו לנו: סלע, חרד מהקו, סלע תפסיק לדבר.

המפקדים דיברו באותו זמן על, לא נראו לי שהם היו עסוקים באותו

יום בבוקר על המלחמה.

5631

מט

- 136 -

ועדת החקירה - 20.2.74

ישיבה צ"ח (כוקר)

בנימין פיינשטיין

לצדק: אלא במה?

ב. פיינשטיין: אני אסביר. הם דיברו כאותו יום על חלוקת בציר "מצווה". דיברו על חלוקת כחעוז מצווה. לא נחננו לנו שום רמז למה באמת המצב שלנו. אם אנחנו נקבל חגבורה, איזו עצה מה לעשות.

לסקוב: היחה לפס רק רשת אחת?

ב. פיינשטיין: כן. רק רשת דרך למג"ד של חטיבה 401. אני לא אומר שהם לא לחמו. אמרתי שמתוך רשתות הקשר לא נשמע שם שנשמע ביום השבוע, אלא דברו על "להתראות במסדרים נצחון". וטוב שדברו על זה, כי אנחנו חשבנו שהמצב מאד מצויין. היו מול המוצב 6 טנקים מצריים, והם הצליחו מדי פעם, טנק אחד היה בא ומצליף על המוצב. למזלנו לחוך סיגיל היחה סוללה שלא איפשרה לטנקים לירות ישירות לעמדות המוצב ופגע רק בקצוה א הבונקרים. לא קיבלנו שום הודעה שאנחנו למעשה מוקפים מצריים. שום סיוע, לא של טנקים, ולמעשה רק קיבלנו סיוע ארטילרי, כנראה כדי לצאת ידי חובה, וגם זה רק עד שעה 10.

ירי: מה שאמרת ששמעת ברשת "להתראות במסדרים הנצחון", זה היה בשיחות גלויות.

ישיבה צ"ח (בוקר)

בנימין פיינשטיין

5632

דברו : חרד להערוז מצווה. חתולק . לא היתה פעילות
מלחמתית.

ב. פיינשטיין:

כשאמרת "להתראות במסדרי נצחון" , זה היה כשיחה גלויה?

יריין:

כן.

ב. פיינשטיין:

א

יכול להיות שאת זה עשוי בשביל האויב.

יריין:

אני לא בא בטענות. אין לי לב. להפך, הסנקים נלחמו

ב. פיינשטיין:

גיבורי ישראל זה מעט מדי בשביל הסנקיסטים שנשרפו

כחוך סנקים ולא נסוגו למוצב, בזמן שיכלו לעשות זאת. אני רק מדבר שמד

הפיקוד לא קיבלנו במשך יום ראשון שום דבר. לא ניסו להגיע אלינו. ברגע

שהמצרים הציעו לנו כניעה בשעה 2 ע"י שני השבויים, כפי שמתואר במאמר,

חוך דקות או שניות הגיעו שני מטוסים של חיל האוויר, קיבלנו הפגזת אימים,

הפגזה ארטילרית אימים, והסנקים פתאום ראינו אותם 2 ק"מ מהמוצב. כלומר,

או ש, או ש. או שהיו קרובים למוצב, או שלא היו קרובים למוצב. או שפתאום

כשהציעו לנו כניעה, המצב באמת נראה להם כחסור ביוחרי. בזמן שכמסך כל הבוקר

תארנו אותו כחסור, אז, הכל פתאום היה שפיר. אני לא יודע, הם יודעים.

לנרדי: פיקוד, אל איזה דרג אתה מדבר ?

לנרדי:

ישיבה צ"ח (בוקר)

בנימין פיינשטיין

ב. פיינשטיין: הצורה בה יש רשת בקשר, אני מדבר על מספר 10, זה המג"ד

של אותו גדוד שריון. הוא דיבר בצורה - יכול להיות

מבחינה צבאית, שמעתי עליו שהוא איש שריון למופת. ואני סך הכל יש לי די

רגשות מפונן לדבר עליו היום בצורה זו, כי הוא נפצע. אבל הצורה שהוא דיבר

בקשר, הוריד את הרוח למינימום.

ועובדה היא שכיום ראשון בשעה 3 כשהציעו לנו כניעה, הכל

השתנה מקצה אחד לקצה שני.

נוסף לזה, עוד נקודה בקשר לכניעה. יכול להיות שהם

האמינו שכניעה - נמצא פה פרופ' ידין שיודע על מצדה. אני לא מאמין ב"מצדה"

בהתאבדות. יכול להיות שהמפקד האמין שאנחנו יכולים לסגת. הם הציעו לנו

תכנית לרוץ 2 ק"מ בדיונות. לכיוון הסנקים. אני אישית פניתי למג"ד ואמרתי

שאנחנו לא מסוגלים, לא פיסיים, ולא מבצעיים, לרוץ 2 ק"מ. לא פיסיים כי אנחנו

אחרי יום של לחימה, אחרי סיור של 12 ק"מ בבוקר. פיסיים - לא יכולנו לרוץ

בדיונות באמצע היום. הוא אמר לנו את המשפט - זה כתוב כעתון - מי שרוצה

להגיע אלי, הרוצו. מי שרוצה להגיע כריא - שירוץ. זהו. סוף.

כמוכן, אנחנו קיימנו את הפקודות. הצחנו את מכשירי הקשר, שרפנו את הצופן

יצאנו החוצה, ובדיעבד, זה היה בידיעה ברורה,, שרוב החברה לא היו להם סיכויים

להגיע לסנקים.

אחס קיבלתם אישור לכניעה?

ידין:

5634

מט - 140 ← 139 -

ועדת החקירה - 20.2.74

ישיבה צ"ח (כוקר)

בנימין פיינשטיין

ב. פיינשטיין: לא. להפך. אנחנו קיבלנו הצעת חכמייה שהם יפגיו את

אגפי המוצב. ומיד אחרי ההפגזה נפוצו אה מכשירי הקטר

נצא לכיוון מזרח. הצרה הייתה, שכזמן הפגזה, כנראה, אני לא בטוח, זה לגבי

שלושת הנעדרים של המוצב, כנראה שנמגעו עוד שלושה אנשים.

אחרי כן רשמה רב

ועדת החקירה - 20,2.74 - 141 - לפני כן רשמה מ.ט.

ישיבה צ"ח(בקר)

הער: כניסין פישטטיין

פישטטיין: הצרה היתה שהרופא והקשר התחילו לרוץ לכיוון

מזרח, כי הם ישבו בקשר. החובש ואני חיפשנו את האנשים. אחרי 200 מ' נתקלנו בערכים. הרופא והקשר נתפסו, אנחנו חזרנו למוצב 6 אנשים, ללא מכשירי קשר.

י. ירין: זה היה אחרי הנסיון שלכם?

פישטטיין: אחרי הנסיון של הנסיגה, שזו היתה הצעה של המח"ט ושל המג"ד.

היו"ר אגרנט: מה קרה בזמן הנסיון שלכם של הריצה הזו, אתם רצתם אל

הדיונות, כן?

פישטטיין: אנחנו רצנו למעשה, הראשונים שרצו, רצו בטעות. במקום

לרוץ צפונית מזרחית, רצנו מזרחית ממש. הטנקים שלנו היו

למעשה צפונית מזרחית למוצב. אני לא אומר, שאם היינו רצים צפונית מזרחית,

כדיעבד היינו ניצלים, עובדה היא שכמה חיילים הסדירים אצו לעבר הטנקים

שלנו ולא ניצלו.

היו"ר אגרנט: כולכם רצתם לכיוון הזה?

פישטטיין: כאשר הם הגיעו להתקלות, אני והחובש, היינו בקצות המוצב,

הערכים היו 200 מ' מהמוצב מחופרים ע"י הסוללה שלנו שהגנה על

הכביש שהוכיל למוצב לכביש החוף.

היו"ר אגרנט: מה הם עשו, פגעו בכס?

פישטטיין: הם פגעו, הקשר נשכה ונפצע כרגל. הדוקטור נתפס. זכר

יתר ה-6 חזרנו למוצב. אחד החיילים לא רצה להכנע,

הוא אפילו איים להרוג את כל חברי המוצב.

היו"ר אגרנט: הוא נהרג?

פישטטיין: אני לא ראיתי שהוא נהרג. אני ניסיתי לשכנע אותו שהוא

יכנע. אבל הוא ניסה לסגת מהכיוון הסדור, אבל עובדה שגם

הוא לא הגיע בחיים. הוא היה פודר, בזמן שכל המצרים שמו את כל המבטים עלינו,

הוא ניסה לסגת, דגן כן לא הגיע חי.

ר.ב.א.

-150-142-

ועדת החקירה - 20.2.74

ישיבה צ"ח (בקר)

הער: בנימין פינשטיין

הוא נהרג?

היו"ר אגרנט:

הוא הוכרז כנעדר. הוא רווק. הוא היה בסדיר.

פינשטיין:

ואז נלקחתם בשבי?

היו"ר אגרנט:

אז חזרנו למוצב, וכפי שכתבתי, אחרי זה הלכנו לשבי.

פינשטיין:

הציעו לנו, שמיד יפוצצו את המוצב וכו'.

מתי זה נגמר, באיזה יום זה היה?

היו"ר אגרנט:

ביום ראשון בשעה 3.

פינשטיין:

אני רוצה להודות לך על הערות המפורטת כפי שהשמע

היו"ר אגרנט:

והשתקף גם במאמר, ושנית, אנחנו בכל אופן מעריכים, שאתם

עשיתם את חובתכם גם לפני המלחמה וגם בזמן המלחמה!!!

גמר הישיבה!